

ת"פ 52219/06/17 - מדינת ישראל נגד מוסא נורי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 52219-06-17 מדינת ישראל נ' נורי(עציר)

בפני: כבוד השופט אברהם רובין
בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם מוסא נורי (עציר)

גזר דין

1. הכרעת הדין

ביום 11.12.17 הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון פתוח, בביצוע עבירה של נשיאת נשק - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**חוק העונשין**").

2. על פי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה והורשע הנאשם, ביום 8.6.17 בשעה 14:00 לערך, נסע הנאשם לכיוון מחסום שועפט. בדרכו הבחין הנאשם בשוטרים שהקימו מחסום מאולתר לשם בדיקת כלי רכב. על מנת שלא לעבור במחסום ביצע הנאשם פניית פרסה שלאחריה נעצר הנאשם על ידי כוח משטרה נוסף. בעת נסיעה המתוארת, הוביל הנאשם בכלי הרכב שני מטעני נפץ מאולתרים שבכוחם להמית אדם, ואשר הורכבו מתערובת חומרים הכוללים, בין היתר, תערובת נפץ, תערובת נפץ שמקורה בזיקוקים, ניטרוגליצרין, DPA, גופרית ומלח ניטראתי.

כאמור, בגין מעשה זה הורשע הנאשם בעבירה של נשיאת נשק.

3. ראיות הצדדים לעונש

המאשימה הגישה במסגרת טיעוניה את רישומו הפלילי של הנאשם (ת/1). הרישום הפלילי כולל לא פחות מתשע עשרה הרשעות קודמות במגוון רחב של עבירות, שתקצר היריעה מלפרט את כולן. ההרשעה האחרונה של הנאשם היא מיום 22.11.17 בגין עבירות של העלבת עובד ציבור במילוי תפקידו והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, אשר בוצעו בשנת 2014 (הרשעה מס' 1 בגיליון ההרשעות). הנאשם הורשע גם בעבירות של איומים והחזקת סכין (הרשעות 2, 3 ו-5 מהשנים 2012, 2016 ו-2011). בשנת 2011 הורשע הנאשם בעבירה של שוד מזוין ונגזרו עליו בבית המשפט המחוזי חמש שנות מאסר. במסגרת ערעור שהוגש על גזר הדין הופחת עונשו של הנאשם והועמד על ארבע שנות

מאסר בלבד, זאת במטרה לעודד אותו להמשיך בתהליך הטיפול שעבר (ראו - ע"פ 3846/10 מוסא נורי בעראני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] [11.4.11]). כן הורשע הנאשם בשנת 2005 בעבירה נוספת של שוד מזויין, ונגזר עליו, לאחר הגשת ערעור, עונש מאסר של שלוש שנים (הרשעה מס' 8). ביני לביני, וכן בשנים מוקדמות יותר, הורשע הנאשם מספר פעמים בעבירות של גניבה (הרשעות מס' 7, 9, 11, ו- 16 (ריבוי עבירות)), בעבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית (הרשעות מס' 4 ו- 10), בעבירות של סחר בסמים (הרשעות מס' 12 (שלוש עבירות), ו- 15), ובעבירות של הצתת רכב מנועי במזיד (הרשעה מס' 19 מיום 1991 (שלוש עבירות)). ולבסוף, יצוין כי גם בשנת 1997 הורשע הנאשם בשש עבירות של שוד מזויין ונגזרו עליו שלושים חודשי מאסר (הרשעה מס' 17).

הנאשם לא הגיש ראיות לעונש ואף לא ביקש למסור דבר מפיו לאחר טיעוני בא כוחו. עם זאת בטרם נמסר גזר הדין הביע הנאשם את צערו ואת חרטתו על מעשהו, וביקש את התחשבות בית המשפט לנוכח מצבו המשפחתי ומצבה הרפואי של אמו.

4. התסקיר

לבקשת הנאשם הוגש בעניינו תסקיר.

בתסקיר מתוארות נסיבות חייו הקשות של הנאשם. הנאשם נשר מבית הספר לאחר שש שנות לימוד בלבד, והחל לעבוד עם אביו. האב עצמו ריצה מספר עונשי מאסר לאורך שנות ילדותו של הנאשם. שירות המבחן מציין כי לנאשם 19 הרשעות קודמות בגין מגוון עבירות אלימות, רכוש, סמים ואף עבירת מין אחת. שירות המבחן מציין כי ברקע ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם עומדת אישיותו התוקפנית והאימפולסיבית, וכן העובדה שהנאשם צורך סמים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם איננו לוקח אחריות על ביצוע העבירה ומבטא חרטה מילולית בלבד לגביה. שירות המבחן סבור כי הנאשם ביצע את העבירה לשם השגת רווח כספי לצורך מימון הסם. שירות המבחן ציין כי קיימים גורמי סיכוי לשיקומו של הנאשם, שכן הנאשם מבין ברמה הראשונית את השפעת השימוש המאסיבי בסמים ובאלכוהול על דפוסי פעולתו, וכן הוא הביע מוטיבציה מילולית להימנע מצריכת חומרים אלו. לצד זאת פירט שירות המבחן גורמי סיכון להישנות העבירה, ובכלל זה את מאפייני האישיות הבסיסיים של הנאשם ואת מעורבותו העמוקה בפליליים לאורך השנים. לנוכח חומרת העבירה ועמדתו הבעייתית של הנאשם ביחס אליה, סבור שירות המבחן כי אין מקום לנקיטת צעד שיקומי בעניינו של הנאשם. המלצת שירות המבחן היא שיוטל על הנאשם עונש מוחשי שיחדד לו את גבולות האסור והמותר. עם זאת, ממליץ שירות המבחן כי תינתן הוראה לגורמי הטיפול בשב"ס לבחון את התאמתו של הנאשם לתכנית שיקומית במסגרת בית הכלא. כמו כן, ממליץ שירות המבחן על הטלת עונש של מאסר על תנאי כגורם הרתעה נוסף.

5. טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה טוענת כי העבירה בה הורשע הנאשם מצויה בלבו של הדין הפלילי הקלאסי. מדובר בעבירה חמורה שבצידה עונש של מאסר ממושך. מדובר בעבירה שהסיכון הכרוך בה רב, ואשר הופכת להיות

נפוצה יותר ויותר, ועל כן שמה לה המאשימה למטרה להביא להעלאת רף הענישה בגין עבירות נשק. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם אחראי למלוא מעשה העבירה. ב"כ המאשימה הדגישה את פוטנציאל הנזק גדול שגלום בעבירה בשים לב לכך שמדובר במטעני צינור שעלולים היו בסופו של דבר להמית אדם. לטענת המאשימה בין אם הנאשם ביצע את העבירה ממניע פלילי ובין אם ממניע לאומני, הרי שיש מקום לענישה מרתיעה. לטענת המאשימה גלומה חומרה מיוחדת בעובדה שמדובר במטענים מאולתרים. המאשימה טוענת שאין לקבל את טענת הנאשם לפיה המרכיבים שהרכיבו את התערובת הם מרכיבים לא מאוד מסוכנים, כגון חומר שמקורו בזיקוקים, שכן גם חומר זה עלול לגרום למוות. אשר על כן, המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין שלוש וחצי שנות מאסר לבין שמונה וחצי שנות מאסר בצירוף מאסר על תנאי. המאשימה סבורה כי לנוכח התסקיר יש להחמיר עם הנאשם ולכן יש למקם את עונשו של הנאשם ברף האמצעי - עליון של המתחם. כמו כן, המאשימה עותרת לחילוט רכבו של הנאשם בטענה שהרכב שימש לצורך ביצוע העבירה.

6. טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם טען כי על אף שלנאשם הרשעות הקודמות, הרי שיש להביא בחשבון שחלק מהרשעותיו ישנות. כמו כן, טען ב"כ הנאשם כי יש להביא בחשבון שהנאשם לא הורשע בעבר בעבירה של נשיאת נשק. לדעת בא כוח הנאשם יש למקם את חומרת העבירה שביצע הנאשם ברף הנמוך כיוון שאין טענה שהנאשם משתייך לארגון טרור או לארגון פשע כלשהו. לדברי בא כוח הנאשם הרקע לביצוע העבירה ברור וידוע - המצב הכלכלי הקשה שבו נתון הנאשם והסביבה בה גדל. בא כוח הנאשם טען כי לנוכח העובדה שהנאשם מכור לסמים הרי ששיקומו של הנאשם גובר על האינטרס הציבורי הכרוך בענישה ממושכת. ב"כ כוח הנאשם הדגיש את העובדה שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי יקר, וכן את העובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשהו. כמו כן, ציין בא כוח הנאשם כי התערובת בתוך מטעני הצינור הייתה מורכבת מחומר שמקורו בזיקוקים, וכי לא מדובר בתערובת שיש בה כדי לגרום להדף, ומכאן שפוטנציאל הנזק של העבירה פחות גדול ממה שנטען. בנוגע לתסקיר טען ב"כ הנאשם כי כל הנסיבות המפורטות בתסקיר צריכות להוביל למסקנה שראוי לנקוט בעניינו של הנאשם בגישה שיקומית.

לאור כל האמור טען ב"כ הנאשם כי המתחם לו טענה המאשימה גבוה מדי, אם כי ב"כ הנאשם לא הציע מתחם אחר, אלא הסתפק בבקשה לגזור על הנאשם עונש מינימלי שלא יחרוג ממאסר על תנאי.

לעניין חילוט הרכב ציין ב"כ הנאשם כי הרכב נמכר זה מכבר תמורת 7,000 ₪ בלבד, וכי משפחת הנאשם השתמשה בתמורה שקבלה, כך שבקשת החילוט הפכה להיות לא אקטואלית.

דין והכרעה

7. מתחם העונש ההולם

עבירות הנשק, המפורטות על חלופותיהן השונות בסעיף 144 לחוק העונשין, הן עבירות שעניינן בהגנה

על הערך החברתי היסודי והבסיסי ביותר - שלום חייו ושלמות גופו של האדם. פגיעתן של עבירות הנשק בערך החברתי המוגן היא קשה וחמורה:

"עבירות בנשק חומרתן מכופלת, הן בעצם המעבר על החוק והן ובמוטעם במאטריה הספציפית; נשק שאינו כדן, קרי - ברישיון כדבעי, מועד לפורענות. זכורה האמירה, אם ראית במחזה תיאטרון אקדח במערכה הראשונה, סופו שיירה במערכה השניה או השלישית. הימצאו של נשק בידיים לא נכונות, עלול להביא בסופו של יום אף לקיפוד חיי אדם ר"ל"

(ע"פ 6371/11 מדינת ישראל נ' אנס הייבי [פורסם בנבו] (18.12.11)).

בהמשך לכך נפסק כי :

".... מידת העונש המוטל בגין עבירות המבוצעות בנשק, מושפעת מפוטנציאל הסיכון הרב הטמון בנשק המוחזק שלא כדן ומהעברתו מיד ליד ללא פיקוח. בבוא בית-המשפט לגזור את הדין בעבירה של החזקה ונשיאה של נשק עליו להתחשב בנסיבות שבהן באה לידי ביטוי החומרה המיוחדת שבעבירה. בין היתר, ייתן בית-המשפט דעתו על סוג הנשק המוחזק שלא כדן, על כמותו, על התכלית שלשמה הוא מוחזק ועל הסכנה המוחשית שיעשה בו שימוש (השוו ב"ש 625/82 מחמוד נ' מדינת ישראל [1]). כאשר מדובר בנשק שעל-פי טיבו אינו מיועד להגנה עצמית, וכל כולו נשק התקפי רב עוצמה אשר השימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה, יש בעבירת ההחזקה והנשיאה של אותו נשק חומרה מיוחדת."

(ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס [פורסם בנבו] (19.4.04))

ככלל, הענישה בעבירות נשק צריכה לכלול רכיב של מאסר בפועל (ראו - ע"פ 5220.09 עוואודה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.09)), תוך שקילת הנסיבות של כל מקרה לגופו (ע"פ 9702/16 אלולאיה נ' מדינת ישראל (13.9.17)). בהחלטה שנתנה בב"ש 625/82 אבו מוח' נ' מדינת ישראל (פ"ד לז (3) 668 (1983)), ערך בית המשפט העליון מדרג של עבירות החזקת נשק לפי חומרתן, כאשר בראש הרשימה מבחינת החומרה, ניצבות עבירות של החזקת נשק שבוצעו במטרה לפגוע בביטחון המדינה או הציבור, או לשם ביצוע עבירה פלילית ספציפית, באמצע הרשימה נמצאות עבירות של החזקת נשק שבוצעו לשם צבירת נשק לעת מצוא, או לשם הגנה עצמית, ובתחתית הרשימה נמצאות עבירות שבוצעו על רקע של החזקת נשק לשם ספורט או כתחביב ועבירה של החזקת נשק שפג תוקף רישיונו. מדרג זה משמש את בתי המשפט עד היום (ראו - ע"פ פס הנ"ל, וכן, למשל - ת"פ (חיפה) 57965-03-15 מדינת ישראל נ' אנבריה [פורסם בנבו] (15.1.15), ו- ת"פ (ירושלים) 2106/06 מדינת ישראל נ' רקח [פורסם בנבו] (10.5.07)).

בעניין פס נטען כי בתי המשפט מקלים יתר על המידה בענישה בגין עבירות נשק, ועל כך אמר בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

".... נדגיש כי בכל הנוגע לרמת הענישה, הגיעה העת לתת משקל לחומרת העבירות של החזקת נשק, ובייחוד נשק התקפי שנגנב מצה"ל. מן הראוי שיהיה בעונש כדי להרתיע מנפישות התופעה העבריינית של החזקת נשק חם מסוגים שונים, נשיאתו ושימוש בו. גם אם נכון הדבר כי עד כה רמת הענישה בעבירות של החזקת נשק אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת היום בארץ - זמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמה באלימות העבריינית והאידיאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה."
(שם, בפסקה 4 לפסק הדין).

ואכן, ניכרת במהלך השנים החמרה ברמת הענישה בכל הנוגע לעבירות נשק (ראו - דברי כב' השופט ארבל ב- ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל בפסקה 12 לפסק הדין [פורסם בנבו] (5.6.13)).

8. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - העבירה בוצעה תוך תכנון מוקדם ולא כהחלטה ספונטאנית ברגע של חולשת הדעת. הנאשם מצא לטענתו את המטענים ממסגרת עיסוקו באיסוף ברזלים ובקבוקים והחליט לנסות למכור אותם כדי "להרוויח כמה גרושים" - כלשון ב"כ הנאשם. מכאן, שמדובר בעבירה שבוצעה במחשבה תחילה, אפילו אם היא בוצעה במטרה להניב רווח נמוך לנאשם.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה בלעדי - הוא לבדו החליט לבצע את העבירה וביצע אותה בפועל. אכן, אין טענה לפיה הנאשם התכוון לעשות בעצמו שימוש במטעני הנפץ, ברם הוא העביר את המטענים למקום בו יוכל למכור אותם, ובמעשה זה גלומה חומרה רבה.

הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה רב. מטען נפץ הוא איננו כלי נשק שיתכן כי אדם שומר תחת ידיו לצורך הגנה עצמית, אלא זהו כלי נשק שנוצר מעצם טיבו לצורך שימוש התקפי, ואשר השליטה בנזקים שעלולים להיגרם ממנו מוגבלת ביותר. במובן זה נשיאת מטעני חבלה חמורה יותר מנשיאת אקדח או רובה, שכן אף אם העברין אשר מבקש לעשות שימוש במטען נפץ איננו מעוניין או מתכוון לפגוע בחפים מפשע, הרי שאין בידיו שליטה של ממש בתוצאות התפוצצות המטען, וכך יכול הפיצוץ להביא למותם של חפים מפשע רבים, וכבר היו דברים מעולם. טענת הנאשם לפיה פוטנציאל הנזק שהיה גלום במטעני הנפץ נמוך לנוכח טיב החומרים מהם הוא היה מורכב איננה משכנעת, מן הטעם שלא הובאה ראיה לכך שכוח הנפץ של החומרים האמורים מוגבל. עם זאת, יש להביא בחשבון כי מדובר במטענים מאולתרים, כך שניתן להניח כי עוצמתם נמוכה במידה מסוימת מעוצמתם של מתקני נפץ תקינים.

למרבה המזל נתפסו המטענים בטרם נעשה בהם כל שימוש, ומכאן שבפועל לא נגרם נזק של ממש כתוצאה ממעשהו של הנאשם.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה לא פורטו בכתב האישום המתוקן, ועל כן אין מקום לקבוע כי הנאשם היה חלק מהתארגנות חבלנית עוינת או חלק מהתארגנות פלילית כלשהי. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם ביצע את העבירה כדי להרוויח מעט כסף, וטענה זו לא נסתרה. מניע זה לביצוע העבירה מעט פחות חמור מאשר מניעים חבלניים או פליליים מובהקים, ברם אין להתעלם מכך שאם

הנאשם לא היה נתפס אזי הוא היה מן הסתם מוכר את המטענים לכל המרבה במחיר, מבלי להטריד את עצמו בשאלה האם מטרת הרכש חבלנית או "סתם" פלילית.

הנאשם בגיר, והמעשה המיוחס לו הוא מעשה פלילי מובהק וחמור, כך שאין ספק כי הנאשם הבין היטב את משמעות מעשהו ואת הפסול שבו.

9. אשר לענישה הנוהגת - כפי שציינתי לעיל, עמדת המוצא של בתי המשפט היא שיש להחמיר בענישה בעבירות של נשיאת נשק. בעניין **הייבי הנ"ל** נגזרו על נאשמים בעלי עבר נקי אשר הורשעו במספר עבירות של סחר בנשק - עבירה חמורה מזו שבה הורשע הנאשם שלפניי - עונשים של 35 עד 52 חודשי מאסר. המדינה הגישה רשימת פסיקה הכוללת גזרי דין בעבירות של החזקה ונשיאת נשק. בת"פ 19735-08-09 **מדינת ישראל נ' דבאח** [פורסם בנבו] (16.3.10), הורשע נאשם בעבירות של החזקה ונשיאת נשק (מטען נפץ מאולתר אשר התפוצץ ופצע את הנאשם), ונגזר עליו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל. בע"פ 9373/10 **ותד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.9.11), נגזר על נאשם בעל עבר פלילי שהורשע בעבירות של החזקה ונשיאת נשק (החזקה אקדח וכדורים), שלושים חודשי מאסר בפועל, ובע"פ 2892/13 **עודתאללה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.9.13), נגזר על נאשם שניהל אורח חיים נורמטיבי עד לביצוע העבירה והורשע בעבירות של נשיאת והובלת נשק (הובלת אקדח עם מחסנית ריקה), 21 חודשי מאסר בפועל. אציין כי מקרים אלו פחות חמורים מהמקרה שלפניי בו נשא הנאשם שני מטעני נפץ. בע"פ 5323/12 **אבו ליל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.6.14), נגזר על נאשם שהורשע בעבירות של החזקה ונשיאת נשק (רובה אוטומטי ותחמושת), ואשר הורשע פעם אחת קודם לכן בעבירת מין, עונש של 28 חודשי מאסר בפועל. ולבסוף, בע"פ 9702/16 **אלוליאיה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.9.17), נגזר על נאשם שהורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של נשיאה והובלת נשק ותחמושת (תת מקלע מאולתר ותחמושת), ואשר היה בעל עבר פלילי ישן יחסית ולא מכביד, עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, תוך שבית המשפט העליון פסק כי באותו מקרה ניתן היה להעמיד את מתחם העונש ההולם על 10 עד 30 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם הפנה לגזר דין שניתן ע"י כב' השופט מ' דרורי בת"פ 2106/06 **מדינת ישראל נ' רקח** [פורסם בנבו] (10.5.07), בגדרו נגזר על נאשם שהורשע בעבירה של ביצוע עסקה אחרת בנשק (עבירה לפי סעיף 144 (ב) לחוק העונשין - מכירת אקדח), תשעה חודשי מאסר בפועל. כן הפנה ב"כ הנאשם לת"פ (באר שבע) 31108-04-16 **מדינת ישראל נ' רוש ואח'** (לא פורסם), בגדרו אישר בית המשפט הסדר טיעון סגור, לפיו הורשעו נאשמים 5-6 בעבירה של נשיאה והובלת נשק (העברת מטען חבלה שהורכב משתי לבנות חבלה תקינות), כאשר לנאשם 6 היו הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות של נשיאת נשק וסחר בסם, ונגזרו עליהם עונשים של 22 ו- 26 חודשי מאסר בפועל (בהתאמה). לעניין גזר דין זה יש להדגיש, כי באותו עניין המאשימה הדגישה בטיעוניה כי: **"בתיק זה הגענו להסדר טיעון לאור קושי ראייתי, בקשיים חסיוניים ממשיים, שהם אלו שהובילו לתיקון המשמעותי בכתב האישום וכן לענישה הנמוכה בתיק זה, שאם לא כן היינו עותרים לעונש גבוה הרבה יותר..."** (עמ' 21 לפרוטוקול ש' 5-8). על כן, קשה ללמוד מגזר דין זה לעניינו.

10. לאור כל הנסיבות האמורות, ולנוכח רמת הענישה המקובלת, אני מעמיד במקרה זה את מתחם העונש ההולם על 12 עד 48 חודשי מאסר בפועל.

11. העונש המתאים

בקביעת העונש המתאים יש להביא בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות בעבירה, כאמור בסעיף 40 י"א לחוק העונשין.

פגיעתו הצפויה של העונש בנאשם ובמשפחתו, והנזקים הצפויים להם כתוצאה מהעונש אינם יוצאי דופן באופן המחייב הקלה בעונש, זאת בשים לב לכך שמדובר בנאשם בן 42 שכמפורט לעיל כבר ריצה בעבר עונשי מאסר משמעותיים.

לזכות הנאשם יש להביא בחשבון כי הוא שיתף פעולה עם רשויות החוק ונטל אחריות מסוימת על מעשיו, בכך שהודה במיוחס לו וחסך מזמנה של המאשימה ומזמנו של בית המשפט. עם זאת, יש לציין כי בצד ההודאה באשמה במסגרת ההליך הפלילי שרות המבחן התרשם כי הנאשם לא נוטל אחריות על ביצוע העבירה, וכי הוא מבטא חרטה מילולית על מעשיו ומצמצם את חומרתם.

נסיבות חייו של הנאשם קשות, והן מצדיקות התחשבות מסוימת לקולא. כעולה מהתסקיר, אביו של הנאשם היה מכור לאלכוהול וריצה מספר עונשי מאסר בזמן ילדותו של הנאשם. כתוצאה מכך סבלה משפחת הנאשם מקשיים כלכליים ניכרים, עד כדי כך שאמו נהגה לקבץ נדבות. הנאשם סיים שש שנות לימוד בלבד. הנאשם אף הוא מכור לסמים ואת העבירה ביצע, לדבריו בפני שירות המבחן, אגב איסוף ברזלים ובקבוקים בניסיון להשיג רווח כספי זעום.

עברו הפלילי של הנאשם תואר לעיל. העבר מכביד ומהווה שיקול להחמרה בעונש, שכן כל תקופות המאסר שריצה הנאשם עד כה לא הרתיעו אותו מביצוע העבירה בה הורשע לפני. אכן חלק ניכר מהעבר הפלילי ישן, אך בשים לב לתקופות בהן היה הנאשם בבית הכלא, שאז מטבע הדברים לא ביצע עבירות, התמונה המתקבלת עגומה, ומצביעה על כך שלנוכח התמכרותו לסמים לנאשם מעורבות ניכרת בעולם הפלילי.

כל השיקולים האמורים מחייבים את העמדת עונשו של הנאשם מעל למחצית המתחם.

12. חילוט

המאשימה בקשה לחלט את רכבו של הנאשם, ואולם בקשה זו הפכה ללא אקטואלית לאחר שהרכב שוחרר בשלב מסוים ללא כל תנאי, ולדברי ב"כ הנאשם הוא כבר איננו בידי המשפחה לאחר שנמכר תמורת 7,000 ₪ בלבד.

13. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. שלוש שנים ושמונה חודשי מאסר בפועל. תקופת המאסר תימנה מיום מעצרו של הנאשם - 8.6.17.

ב. ששה חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא יעבור עבירה לפי סעיף 144 לחוק העונשין.

ניתן היום, ד' ניסן תשע"ח, 20 מרץ 2018, בנוכחות הצדדים.